

- 4) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 56 TFUE, art. 9 dyrektywy 2002/21/WE, tzw. dyrektywy ramowej, art. 3,5 i 7 dyrektywy 2002/20/WE, tzw. dyrektywy o zezwoleniach, oraz art. 2 i 4 dyrektywy 2002/77/WE⁽⁴⁾, tzw. dyrektywy o konkurencji, i art. 258 TFUE, a także zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolności konkurencji, proporcjonalności, skuteczności i pluralizmu informacji, stoi na przeszkodzie dla zmiany planu przeznaczenia częstotliwości, z ograniczeniem sieci krajowych z 25 do 22 (oraz zachowaniem na rzecz przedsiębiorców o ugruntowanej pozycji takiego samego dostępu do multipleksu), ograniczeniem zakresu ofert do 3 multipleksów, przyznaniem częstotliwości w pasmie VHF-III narażonym na ryzyko silnych zakłóceń?
- 5) Czy ochrona zasady uzasadnionych oczekiwań, w kształcie wypracowanym przez Trybunał Sprawiedliwości, jest zgodna z unieważnieniem procedury *beauty contest*, co nie pozwoliło wnoszącym apelację, uprzednio dopuszczonym do nieodpłatnego postępowania przetargowego, uzyskać z pewnością jakiegokolwiek z kategorii stanowiących przedmiot przetargu?
- 6) Czy z prawem Unii w przedmiocie przyznawania praw do użytkowania częstotliwości (art. 8 i 9 dyrektywy 2002/21/WE, tzw. dyrektywy ramowej, art. 5 i 7 dyrektywy 2002/20/WE, tzw. dyrektywy o zezwoleniach, art. 2 i 4 dyrektywy 2002/77/WE, tzw. dyrektywy o konkurencji) zgodne jest ustanowienie przepisu, takiego jak art. 3d rozporządzenia z mocą ustawy nr 16 z 2012 r., który odbiega od cech właściwych dla rynku usług radiowo-telewizyjnych?

-
- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 337, s. 37).
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21).
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 249, s. 21).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 4 listopada 2015 r. – Hans-Peter Ofenböck**

(Sprawa C-565/15)

(2016/C 038/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hans-Peter Ofenböck

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych, zwana dalej „dyrektywą 2005/29”)⁽¹⁾ sprzeciwia się stosowaniu przepisu prawa krajowego, który ogranicza pod względem czasowym możliwość zmiany przez podmiot prowadzący stację benzynową ceny paliw w ten sposób, że dopuszczalne jest jedynie jednorazowe ustalenie wyższej ceny w ciągu dnia?
2. W razie nieudzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, lecz gdyby zgodnie z orzecznictwem Trybunału przy ocenie dopuszczalności takiego ograniczenia na podstawie przepisów art. 5-9 dyrektywy 2005/29 znaczenie miałyby mieć okoliczności konkretnego przypadku:

Jakie aspekty należałoby uwzględnić przy koniecznej zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie C-540/08 ocenie dopuszczalności takiego ograniczenia w ramach konkretnego przypadku na podstawie art. 5-9 dyrektywy 2005/29 w wypadku uregulowania ograniczającego możliwość podwyższenia cen konsumenckich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 5 listopada 2015 r. – Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main e.V./comtech GmbH

(Sprawa C-568/15)

(2016/C 038/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main e.V.

Strona pozwana: comtech GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/83/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy konsument kontaktuje się z przedsiębiorcą, który uruchomił linię telefoniczną po to, by konsument mógł kontaktować się z nim telefonicznie w związku z zawartą umową, konsument ten nie może ponosić kosztów wyższych niż te, które ponosiłby przy połączeniu ze zwykłym (geograficznym) numerem w sieci stacjonarnej lub numerem w sieci ruchomej?
- 2) Czy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/83/UE pozostaje w sprzeczności z przepisem prawa krajowego, zgodnie z którym, w przypadkach, w których przedsiębiorca zorganizował pod specjalnym numerem [prefiks 0180] obsługę serwisową w celu umożliwienia konsumentowi telefonicznego kontaktowania się z nim w związku z zawartą umową, konsument ma ponosić te koszty, które nalicza mu operator telekomunikacyjny za korzystanie z usług telekomunikacyjnych i to również wtedy, gdy przekraczają one koszty, które ponosiłby przy połączeniu ze zwykłym (geograficznym) numerem w sieci stacjonarnej lub numerem w sieci ruchomej?

Czy w każdym razie art. 21 ust. 1 dyrektywy nie pozostaje w sprzeczności z takim przepisem prawa krajowego w przypadkach, gdy ten operator telekomunikacyjny nie odprowadza na rzecz tego przedsiębiorcy części z naliczanej konsumentowi za kontaktowanie się z numerem specjalnym opłaty?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2011/83/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady] (Dz.U. L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 5 listopada 2015 r. – X/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-569/15)

(2016/C 038/37)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden